Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

MISSIONSFÖRBUNDET

ORGAN FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDET
Utkommer varje torsdag.

28 maj 1919. | Redaktion: Joh. Hellström. Theod. Anderson. | N:r 22 Årg. 37.

I det han välsignade dem, upptogs han till himmelen.

TILL HIMMELEN.

Himmelen är vår Frälsares eviga hem och konungsliga arvrike. Då han i dag intager platsen på sin Faders högra sida, går han på samma gång till sitt hem som han bestiger sin tron.

Så är det då en historisk verklighet, att även Jesus Kristus vandrat på denna jord. Och att han gått igenom världen, bildar en sådan världens omgestaltning, att intet därmed kan jämföras. Det är tvärsnittet genom mänskligheten. Världen har fått en annan riktning — fått vägen banad till Gud.

Vår Frälsares liv på jorden bildar en vandring från den himmelske Faderns sköte, från vilket han utgick, och tillbaka till samma fadersskötе, till vilket han återvände, då han lämnade världen. Därmed är också oss anvisad den rätta synpunkten för vårt liv på jorden. Och endast så förlöper livet i den rätta riktningen, då det har Gud till sin utgångspunkt och Gud till sitt slutliga, eviga mål. Ställt för sig självt ligger mörker och natt över människolivet, vare sig man ser framåt eller tillbaka. Ty att i fråga om detta liv endast anlägga materiella och jordiska synpunkter innebär ett människans lösslitande från det eviga sammanhanget, ett lösslitande från Gud. Himmelsfärdens dag vill över människans jordevandring kasta evighetens allt förklarande glans, vill insätta gudstanken som dess ledande princip och allt uppbärande kraft.

Så har då Jesus visat, att himlen är målet för jordevandringen. Han har visat, att vi härnere blott ständigt hava att gå vidare och aldrig stanna vare sig vid arbete eller vila, fröjd eller sorg. Ja, han har visat i fullaste mening, vad människan senast vill tro, att vi härnere äro endast främlingar och gäster och att vi, endast försåvitt vi genomleva livets olika växlingar med blicken på det himmelska målet, äga plan och mening i detta liv. Endast den himmelska världen ger högtidsglans åt jordelivets vardagar.

På himmelsfärdens berg *avslutas* Kristi verk, så långt som detta skulle utföras i hans lekamliga närvaro på jorden, och *begynnes* lärjungarnas egentliga apostlagärning.

Detta ger en god och evangelisk mening. Jesu Kristi gärning, av evighet bestämd och som ett historiskt faktum förverkligad i tiden är den alltid förblivande och enda grunden för frälsning och evangelisk mission. På himmelsfärdens dag avslutar Frälsaren detta sitt grundläggande verk, och den kristna missionen, som då begynner med apostlarnas predikan, är i all sin rika sammansättning och allmänmänsklighet endast ett fullföljande av Jesu Kristi verk. Apostlarna skulle predika evangelium, därför att Frälsaren undfått all makt i himmelen och på jorden.

Hans himmelsfärd bildar sålunda icke avslutningen av hans verk utan fastmer inträdandet av en ny akt däri. Ty hans sonliga vilja att förhärliga sin Fader var ännu och i oförminskad grad hans. Och då han icke längre eller mer i sin lekamens begränsning kunde förhärliga honom på jorden, beder han sin Fader att återfå sin härlighet för att fortsätta och i ännu större grad fullfölja detta förhärligande.

Kristi verk på jorden hade till syfte att göra oss rättfärdiga, att vi måtte få dela härligheten med honom. Och då han i dag går hem till sin Fader, lämnar han i testamente åt världen det evangelium, som innehåller Guds eviga frälsningstanke att i Kristus frälsa och rättfärdiggöra människan. Förvaltningen av detta testamente uppdrog han åt lärjungarna, vilka han fostrat för detta värv. Detta testamente innehåller vår Frälsares livsverk. För detta utgav han sig i livet, för detta utgav han sig i döden.

Vid sin bortgång ordnade Frälsaren allt, så att hans verk skulle fortleva och omfatta all världen. Och i sin förhärligade ställning fullföljer han sitt verk och är levande och närvarande bland de sina alla dagar intill världens ände. Och då evangelium om riket är predikat i hela världen, skall han återkomma för att taga de sina till sig i den härlighet, som han hade hos sin Fader, förrän världen var.

MISSIONSSTRATEGISKA SYNPUNKTER.

Ryssland och Österns folk viktiga missionsobjekt.

Av *Axel Andersson.*

Innan vår himmelske Frälsare skildes från sina lärjungar för att genom himmelsfärden återgå till sin Fader, gav han sina lärjungar befallning om den mission, som det nu skulle bliva deras uppgift att utföra. Att han avsåg en världsmission framgår ju tydligt av hans tal om att evangelium skall förkunnas »intill världens ändar». Under sådana förhållanden måste hans ord avse icke blott de första lärjungarna, vilka ju icke själva kunde utföra ett så stort arbete, utan alla generationer av lärjungar, till dess missionsverket är slutgiltigt fullbordat.

Men det missionsbud, som Jesus sålunda gav åt sina första lärjungar och åt oss alla, innehåller icke blott en befallning om en världsmission utan ger även en bestämd anvisning, *huru* denna mission skall bedrivas. Han säger uttryckligen ifrån, att missionsverket skall börja på den plats, där lärjungarna mest plägade uppehålla sig och som i varje fall var landets huvudstad och andliga centrum. »Först i Jerusalem», så lyda hans ord. Han tyckes särskilt hava betonat denna sak. En av evangelisterna, som ej återger hela hans framställning, anför ändå detta. Kanske har Jesus också flera gånger talat därom och lagt dem det på hjärtat.

Det är av vikt att lägga märke till dettå Jesu ord. Ty det gäller även oss. Även vi skola »börja i Jerusalem», och vårt Jerusalem är den plats, där vi leva, vårt hem och vår fosterbygd.

Det är behövligt, att vi uppmärksamma det. Ty även bland oss finnes det ej så få, som vilja börja sin mission vid »världens ändar» i stället för »i Jerusalem». Vi förstå det så väl. Det är alltid riskabelt att bedja Gud för sitt eget folk. Ty det dröjer säkerligen ej länge, förrän Guds röst svarar: »Gå även du och arbeta i min vingård, gå till dem, för vilka du beder och förkunna min frälsning!»

Ett sådant bud är ofta obehagligt. Man riskerar det icke, om man beder för de färgade folken vid »världens ändar». I varje fall kan man lättare tillbakavisa det, i synnerhet om man befinner sig vid mera framskridna år. Då kan man »föra krig med silverkulor», be sin bön och ge sin slant, så är man klar. Det är jämförelsevis lätt att driva mission på det sättet.

Den yttre missionens svårigheter, svagheter och brister, som mången gång verka så nedbrytande på missionärernas både andliga och lekamliga hälsa, dem känner man ej. Men kristna här hemma dem känner man i grund och botten, både vad gäller ledarne och de ordinarie medlemmarna. Och så mister hemmissionen den idealitetens prägel, som ännu kvardröjer över missionen i hednavärlden. Korsets förargelse vilar över missionen här hemma, medan i avlägsna nejder Kristi fana ännu med ära ses vaja i skyn.

Men Jesus bjuder icke blott sina lärjungar att börja sin mission i Jerusalem utan även att fortsätta i Judéen d. v. s. den omkring Jerusalem närmast liggande trakten. Betyder det icke, att Jesus vill, att vi, när vi tänkt på den plats, där vi själva bo, också skola tänka på det landskap, vilket vi tillhöra, och först när vi något så när tillgodosett dess behov, gå vidare ut över fältet.

Det närmaste landskapet intill Judéen är Samarien, där halvhedningarna bo. Dit bjuder Jesus lärjungarna att därefter gå. Även det gamla blandningsfolket från den assyriska invasionens tid skall höra evangelium. Det har företrädesrättighet framför greker och romare och framför Etiopiens svarta söner, ty det befinner sig närmare Jerusalem och Judéen än dessa. Först när Samarien fått sin del av evangelium, skall turen komma till »världens ändar».

Är nu detta en sund strategisk plan för missionens bedrivande, som Jesus här ger? Jag förmodar, att vördnaden för vår Frälsare kommer oss att utan betänkande svara ja, även om det kanske bjuder emot att göra som han säger. Men det skadar ej att övertänka hans ord. Och ju mer vi det göra, desto mer gripas vi av

den storslagna visheten i hans ord. Den väg, som han anvisar, är den rätta och förståndiga vägen — den enda väg, som för till varaktig framgång för missionen.

Jag tror, att jag har kärlek och intresse för hednavärldens folk. Mitt hjärta ömmar för de barn och de unga, som där växa upp i okunnighet och synd. Men så ser jag barn och ungdom av mitt eget folk växa upp utan Gud till ett liv i elände och till ett mörker, som ofta är lika så tjockt och tungt som det, i vilket hedningarna befinna sig. Då känner jag, att blodet är tjockare än vattnet, då hör jag Jesu ord: »Först i Jerusalem, så i Judéen» och måste åstad till arbete på det fält, som annars så ofta förgätes.

Vi hava vårt Samarien vi också. Det är Ryssland. Stort och väldigt breder det ut sig strax intill våra dörrar. I fredliga tider kan man lika lätt från Stockholm fara till Petersburg som till Boden. Det är halvhedningarnas land. Synd och orättfärdighet har sedan gammalt härskat inom dess område, och dödsskuggan vilar nu däröver. Dess jättestora böld har spruckit, och varet sprutar över all världen. Om någon liten tid är väl bolsjevismens herravälde slut. Då kommer Ryssland att ligga där blödande och krossat, öppet för evangelium men ur stånd att hjälpa eller organisera sig självt. Vilka skola göra det? Vilka skola skynda till dess undsättning?

Det skola vårt lands kristna göra, om de känna sin plikt. Ty den ligger här så tydlig och klar som väl aldrig annars. Ryssarna äro våra gamla »ovänner». Men det är Jesu bud, att vi skola älska våra ovänner. Den gamla ovänskapen har emellertid börjat smälta bort under kriget. För närvarande torde ingen nation vara mera aktad och värderad i Ryssland än den svenska. Vi ha icke krigat mot dem i Ryssland. Vi ha varit litet vänliga mot dem i stället. Och mat verkar bättre än krut och kulor. Vi ha börjat med att giva dem mjölk och smörgåsar, låtom oss fortsätta med att giva dem evangelium.

Det finnes inga, som kunna göra det lättare och bättre än vi. Tyskland ligger krossat och förblött. Det har nog av sig självt. Också England har lidit mycket av kriget. Även dess vittfammande armar äro domnade åtminstone tillsvidare. Återstår då Amerika. Därifrån kommer nog också hjälp. Men knappast något av dessa folk torde vara så omtyckta i Ryssland som det svenska. Ty erövringspolitik och penningtransaktioner stänga även här vägen.

(Forts.)

Hemförsamlingarna 1918.

Statistiska uppgifter.

Det sist förflutna verksamhetsåret har för våra församlingars hemlandsmission varit rikt på välsignelse. Flerstädes hava både djupgående och omfattande väckelser förekommit, och ett uppvaknande, starkare behov efter evangeliets välsignelse har försports hos de troende. Och även om det andliga livets väsentliga värden icke kunna uttryckas i siffror eller på annat yttre sätt, måste dock den framgång, som nu kan antecknas i församlingarnas förökelse och missionsmedlens allt rikare tillflöde, tillskrivas det inre livets kraft. För allt vare Herren lovad.

Vi lämna här en del statistiska uppgifter rörande arbetet på hemlandsmissionens fält. Då fullständiga uppgifter saknas från en del församlingar, äro siffrorna icke absolut riktiga på varje punkt. Givetvis är i så fall den angivna siffran lägre än den är i verkligheten.

Skånes distrikt.

Församlingarnas antal 81; medlemmar 4,325; ordinarie predikanter 27; inkomster 293,458: 91; missionshus 85; kapitalvärde 1,072,183: 25; till Missionsförbundet 28,242: 87; ungdomsföreningar 39; medlemmar 2,145; Junioravdelningar 15; medlemmar 576; söndagsskolor 114; lärare 542; barn 8,235.

Kronobergs läns och Blekinge distrikt.

Församlingar 53; medlemmar 2,288; predikanter 22; inkomster 135,210: 07; missionshus 67; annan fastighet 5; kapitalvärde 507: 600: —; till Missionsförbundet 16,168: 24; ungdomsföreningar 44; medlemmar 1,544; junioravdelningar 8; medlemmar 360; söndagsskolor 82; lärare 204; barn 3,373.

Älvsborgs läns och Bohusläns distrikt.

Församlingar 126; medlemmar 9,729; ordinarie predikanter 37; inkomster 611,476: 54; missionshus 137; annan fastighet 17; kapitalvärde 1,524,704: 74; till Missionsförbundet 72,623: 39; ungdomsföreningar 86; medlemmar 5,376; junioravdelningar 25; medlemmar 921; söndagsskolor 202; lärare 793; barn 10,426.

Kalmar läns och Gottlands distrikt.

Församlingar 87; medlemmar 3,618; ordinarie predikanter 25; inkomster 156,710: 78; missionshus 50; kapitalvärde (uppgift saknas); till Missionsförbundet 20,337: 08; ungdomsföreningar 52; medlemmar 1,448; junioravdelningar 10; medlemmar 357; söndagsskolor (uppgift saknas); lärare (uppgift saknas); barn (uppgift saknas).

Jönköpings läns och Hallands distrikt.

Församlingar 112; medlemmar 8,430; ordinarie predikanter 47; inkomster 403,548: —; missionshus 127; kapitalvärde 1,304,035: —; till Missionsförbundet 40,227: —; ungdomsföreningar 49; medlemmar 3,173; junioravdelningar 25; medlemmar 1,114; söndagsskolor 187; lärare 825; barn 9,941.

Skaraborgs läns distrikt.

Församlingar 91; medlemmar 5,702; ordinarie predikanter 22; inkomster 304,853: 95; missionshus 105; kapitalvärde 835,130: —; till Missionsförbundet 37,712: 41; ungdomsföreningar 63; medlemmar 3,203; junioravdelningar 11; medlemmar 397; söndagsskolor 156; lärare 520; barn 6,754.

Östergötlands distrikt.

Församlingar 77; medlemmar 5,200; ordinarie predikanter 25; inkomster 298,181: 53; missionshus 92; kapitalvärde 857,937: —; till Missionsförbundet 57,001: 78; ungdomsföreningar 46; medlemmar 2,717; junioravdelningar 20; medlemmar 605; söndagsskolor 142; lärare 526; barn 6,540.

Örebro läns och Södermanlands distrikt.

Församlingar 132; medlemmar 10,000; ordinarie predikanter 50; inkomster 455,500: —; missionshus 155; kapitalvärde 1,558,770: —; till Missionsförbundet 72,000: —; ungdomsföreningar 106; medlemmar 5,015; junioravdelningar 27; medlemmar 913; söndagsskolor 236, lärare 978; barn 11,057.

Värmlands och Dalslands distrikt.

Församlingar 159; medlemmar 16,825; ordinarie predikanter 72; inkomster 600,919: 48; missionshus 300; annan fastighet 17; kapitalvärde 2,200,213: 77; till Missionsförbundet 78,879: 6; ungdomsföreningar 173; medlemmar 8,370; junioravdelningar 37; medlemmar 1,051; söndagsskolor 499; lärare 1,449; barn 17,648.

Upplands distrikt.

Församlingar 178; medlemmar 14,084; ordinarie predikanter 75; inkomster 978,271: —; missionshus 215; kapitalvärde 4,600,220: —; till Missionsförbundet (uppgift saknas); ungdomsföreningar 113; medlemmar 7,168; junioravdelningar 28; medlemmar 906; söndagsskolor 298; lärare 1,154; barn 14,015.

Västmanlands läns och Dalslands distrikt.

Församlingar 120; medlemmar 10,898; ordinarie predikanter 60; inkomster 648,176: 91; missionshus 185; annan fastighet 38, kapitalvärde 2,237,836: 50; till Missionsförbundet 88,731: 32; ungdomsföreningar 93; medlemmar 4,930; junioravdelningar 39; medlemmar 1,989; söndagsskolor 336; lärare 1,014; barn 12,937.

Gävleborgs läns och Härjedalens distrikt.

Församlingar 99; medlemmar 8,861; ordinarie predikanter 56; inkomster 490,109; 84; missionshus 129; annan fastighet 20; kapitalvärde 1,500,000: —; till Missionsförbundet 63,735: —; ungdomsföreningar 85; medlemmar 4,646; junioravdelningar 41; medlemmar 1,705; söndagsskolor 198; lärare 742; barn 10,707.

Västernorrlands och Jämtlands distrikt.

Församlingar 66; medlemmar 3,192; ordinarie predikanter 30; inkomster 188,878: —; missionshus 65, kapitalvärde 788,955: —; till Missionsförbundet 16,979: —; ungdomsföreningar 42; medlemmar 1,493; junioravdelningar 9; medlemmar 350; söndagsskolor 84; lärare 252; barn 4,673.

Västerbottens distrikt.

Församlingar 36; medlemmar 1,050; ordinarie predikanter 15; inkomster (uppgift saknas); missionshus 23; kapitalvärde 186,300: —; till Missionsförbundet (uppgift saknas); ungdomsföreningar 22, medlemmar 726; junioravdelningar 4; medlemmar 147; söndagsskolor 25; lärare 76; barn 1,010.

Norrbottens distrikt.

Församlingar 24; medlemmar 1,232; ordinarie predikanter 20; inkomster (uppgift saknas); missionshus (uppgift saknas); till Missionsförbundet (uppgift saknas); ungdomsföreningar 24; medlemmar 805; junioravdelningar 4; medlemmar 160; söndagsskolor 30; lärare 100; barn 2,000.

Västerbottens lappmark.

Församlingar 7; medlemmar 250; ordinarie predikanter 7; inkomster (uppgift saknas); missionshus 6; kapitalvärde 48,000: —; till Missionsförbundet (uppgift saknas); ungdomsföreningar 2; medlemmar 70; söndagsskolor 11; barn 355.

Enligt dessa siffror funnos vid senaste årsskiftet 1,448 församlingar i Svenska Missionsförbundet med ett sammanlagt medlemsantal av 105,684 medlemmar. Detta innebär en ökning under året av 30 församlingar och 3,511 medlemmar. Då fjolårets siffra tagits från två distrikt, från vilka fullständiga uppgifter för året saknas, torde dock siffran vara åtskilligt högre. Ungdomsföreningarnas antal är 1,039 med ett sammanlagt medlemsantal av 53,331, vilket innebär en ökning i medlemsantalet av 4,435. Junioravdelningarnas antal är 303 och deras medlemsantal 11,551 med en ökning i medlemmar av 2,793. Söndagsskolornas antal är 2,666 med 9,413 lärare och 123,476 barn.

Statistisk tabell med fullständigare uppgifter för såväl inre som yttre missionen skall här framdeles införas.

Styrelsevalet.

Demokrati betyder ju folkvälde. Därmed förstås emellertid ej, att folket som sådant regerar, ty det är ju omöjligt i en större sammanslutning, utan blott, att det genom sina befullmäktigade ombud lagstiftar och genom samma ombud väljer eller ger sitt förtroende åt de personer, vilka det önskar skola regera.

Denna princip har också tillämpats inom Svenska Missionsförbundet från dess första stund. Den är god eller i varje fall den bästa, som finnes, även om den liksom allt annat här nere ej är utan sina vanskligheter. Icke minst denna princip torde ha haft sin stora betydelse för Svenska Missionsförbundets snabba utveckling.

Men om så är förhållandet, ligger det mycket stor vikt på att när en regering eller styrelse tillsättes, en sådan väljes, som på bästa sätt kan tillvarataga statens eller samfundets intressen.

Inom Svenska Missionsförbundet stundar det nu snart åter till konferens och därmed till nytt styrelseval. Av flera skäl torde det vara behövligt att säga några ord i den grannlaga frågan. Med redaktionens tillåtelse väljer jag att göra det här i stället för på konferensen. På det sättet blir det tillfälle att fundera över saken och ej handla på grund av ögonblickets stämning.

Att vara medlem av Svenska Missionsförbundets styrelse är att ha fått ett förtroendeuppdrag. Men det innebär också, att vederbörande fått sig förelagt ett arbete att utföra. Och det arbetet kan vara större än somliga tänka. Att mottaga förtroendet utan att tänka på att fullgöra arbetet är ej lämpligt.

Svenska Missionsförbundets verksamhet har nu nått icke blott en sådan omfattning utan även en sådan förgrening på skilda områden, att den arbetsbörda, som vilar på styrelsen, både är stor och av det mest mångskiftande slag. Det behöves därför inom styrelsen män av skilda yrken och begåvningar, om varje sida av arbetet skall bliva beaktad tillfyllest. Ty huru duktig en människa än må vara inom sitt fack, är det dock ej därför givet, att hon förstår sig på allt.

Det skulle därför enligt min mening vara ett fel, om Missionsförbundets styrelse toges uteslutande av Missionsförbundets tjänstemän eller av predikanterna, ty då bleve det snart envälde eller hierarki. Ej heller vore det bra, om den toges endast bland handlande, fabrikörer och rentierer, ty då bleve det alltför affärsmässigt och materialistiskt. Lika litet vore det bra med endast lantbrukare eller lärare, ty det bleve för mycket av Rösiö och skolmagistern.

Men om nu styrelsen sammansättes av personer från alla dessa människoklasser och kanske flera därtill, då bör en garanti, så långt den kan givas, förefinnas, att varje fråga får sin tillbörliga behandling. Förhåller det sig så, då bör man också välja styrelse så, ty det helas väl står över den enskildes intresse och ära.

Så ser jag saken. Och i överensstämmelse därmed handlade jag, då jag som S. M. U:s sekreterare mottog inval som suppleant i Svenska Missionsförbundets styrelse. Och jag tror ännu ej, att jag då handlade orätt genom att så göra. Jag hade ju också flera föredömen att följa. Därför ämnar jag handla på samma sätt även vid nu förestående val.

Det finnes nu andra, som mena, att en tjänsteman inom Svenska Missionsförbundet ej bör tillhöra dess styrelse. Jag kan bara uppmana dem att vid valet handla lika konsekvent i överensstämmelse med sin övertygelse, som jag ämnar handla i överensstämmelse med min. Det skall säkert gå bra inom styrelsen, även om ingen Missionsförbundets tjänsteman tillhör densamma, blott den för övrigt är allsidigt sammansatt.

Axel Andersson.

Predikantkåren.

Ernst Andersson, Grillby, tillträder instundande höst predikantbefattningen i Jönköpings Ansgariiförening.

E. Persson, Missionsskolan, tillträder efter avslutade studier predikantbefattning i Dalslands Missionsförening.

G. A. Röhne, Södra Vi, har antagit kallelse till Skärstads Södra Missionsförening med tillträde den 1 september.

K. Sannfrid, Mjölby, fyller femtio år den 3 juni.

Hemgången predikant.

Predikanten i Jönköpings Ansgariiförening, *I. R. S. Eriksson-Elords,* Nässjö, har gått ur tiden efter en kort sjukdom.

Född på Möja den 14 nov. 1884 studerade han på Missionsskolan 1911—1913. Predikant i Surte till 1916 har han senast varit anställd i Jönköpings Ansgariiförening.

Det är en löftesrik bana, som avslutas med detta dödsfall. Han har gjort sig känd som en framstående ordets förkunnare och var i all sin umgängelse älskad och värderad för sin helgade vandel. Hans minne skall därför leva i tacksam hågkomst.

Då pastor Elords maka avled några dagar efter sin man, blevo de samtidigt jordade. De ingingo äktenskap i juni förlidet år.

Sprid Sv. Missionsförbundets tidningar och böcker!

FRÅN YTTRE MISSIONENS FÄLT.

Kongo.

Utresande missionärer lyckligt anlända till Kongo.

Reseskildring av A. Walder.

Då vi nu hunnit till målet av vår resa, vill jag sända några rader för att tala om, att vi lyckligt och väl kommit fram till bestämmelseorten. Under själva julbrådskan lämnade vi vårt härliga fosterland för att styra färden mot söder.

Den 17 december på kvällen lämnade vi Stockholm. Det var ej med helt glada känslor, vi lämnade vår vackra huvudstad. Nyss förut hade vi lämnat våra fem små älsklingar, av vilka de största hejdlöst gräto. Vi måste slita oss ifrån dem och begiva oss ut på vår resa.

Vid centralen hade en skara vänner samlats för att säga oss farväl och bland dem våra kära oförgätliga bröder Lundahl, Grönkvist, Westling och Thomson. Riksdagsman Sven Bengtsson hade också slitit sig lös från riksdagsarbetet och kom för att säga oss farväl. Det gladde oss på det högsta att se dem och få deras välgångsönskningar.

I dessa smärtans stunder sätter man mycket värde därpå. Vännernas deltagande och uppmuntrande ord skänka lisa och vederkvickelse åt bedrövade hjärtan.

Från Göteborg foro vi den 21 december med ångaren Thule till Newcastle i England. Resan tog nästan två dygn. En del av våra vänner voro oroliga för resan, emedan det skulle vara så många drivminor i Nordsjön, men Herren höll sin hand över oss. Att det stormade duktigt och att vi voro gruvligt sjösjuka gjorde ingenting, bara vi inte stötte på en mina, ty det hade vi ingen lust till. Tänk, vad vi människor ändå äro rädda om livet. Den sanningen kände också Paulus, ty han säger: Allt vad en man haver, giver han för sitt liv.

Kingoyi missionsstation.

Från Newcastle reste vi till London, dit vi kommo den 23 dec. på kvällen. I London bodde vi på Skandinaviska Sjömanshemmet, där fru Welin med kraft och skicklighet för spiran.

Det är en ovanligt duktig och begåvad kvinna. Få svenska kvinnor hava utfört en sådan utomordentlig livsgärning som hon.

I 42 år har hon arbetat i Sjömansmissionens tjänst. Slagen och bespottad i ordets egentliga betydelse har hon blivit. De första åren av hennes verksamhet i London verka som en roman.

Om jag icke misstager mig, har hon sänt

icke mindre än fem millioner kronor till Sverige. Denna stora summa har hon fått av sjömännen, som besökt hemmet. Hon har uppmanat dem att sända sina pengar till släktingar och anförvanter.

Och många hava lyssnat till hennes ord och givit henne pengar för att hemsändas.

Hon var vid strålande glatt humör, då vi kommo, och hon mottog oss med öppna armar och gjorde allt för vårt välbefinnande.

På julaftonen och juldagen blevo vi uppbjudna i herrskapet Welins privata våning. Det var verkligen storartat. Därigenom fingo vi också mera julstämning och julglädje, än vad vi annars hade fått.

Från London foro vi den 27 dec. på kvällen med tåget till Folmouth, där kongobåten väntade. Vi kommo vid sjutiden på morgonen till Falmouth sömniga och ruggiga, ty man är ingalunda vaken och pigg, då man skakat och slängt en hel natt i en varm kupé.

Vid hamnen i ett tullhus bestod ångbåtsbolaget oss på kaffe. Sedan vi klarat våra saker genom tullen, fingo vi gå ombord. En liten ångbåt förde oss ut på redden, där kongobåten låg och väntade på sin dyrbara last.

Vi fingo dock ligga nästan två hela dygn på Falmouths redd, emedan en väldig storm rasade över södra England, vilket icke är något ovanligt under denna tid av året.

Från Falmouth gingo vi till La Pallice, Frankrike. Där togs en mängd fransmän ombord, vilka skulle till Dakar i Senegambien.

De första dagarna var det ganska stormigt, fastän förste styrmannen försäkrade, att det blott var en liten västlig bris.

I Dakar lågo vi hela tre dygn och togo in last för Kongo. En hel del matvaror från Amerika hade lossats i Dakar för att sedan lastas för Kongo.

Från Dakar gingo vi direkt till Kongo. Till Boma kommo vi den 22 jan. och till Matadi den 25.

Vi voro glada, att den långa sjöresan var slut, ty det blir trist på båten till sist.

Vid Londe stannade vi några dagar, tills vi hunnit få bärare mot oss till Sangololo. Härifrån gingo vi till Mukimbungu för att därifrån gå hit till Kingoyi.

De sista dagarna på karavanvägen fingo vi slita ont i bergen. Solen gassade av all kraft. Bärarna voro trötta och dåsiga av den starka solvärmen. De pustade och stånkade i backarna och klagade över värmen. Det kan bliva för varmt även för söderns barn.

Hit kommo vi den 13 februari. Vi blevo på det allra hjärtligaste mottagna av syskonen på stationen. Följande söndag var det välkomstfest för oss. Kyrkan var fullsatt till sista plats, och en del kunde inte komma in. Två av våra evangelister hälsade oss välkomna. De sade, att det för dem var en glädjens dag, då vi nu kommit tillbaka till dem. De hade bedit, väntat och bedit, att vi skulle komma, och nu hade de fått bönhörelse.

Den som syntes allra gladast var en gammal avgudapräst. Han hade också kommit till kyrkan. Efter gudstjänstens slut kom han och hälsade, och hans ansikte sken av glädje och belåtenhet, och hans mörka ögon strålade av glädje.

Må nu Herren välsigna vårt arbete bland detta folk!

Kina.

Seminariet i Hwangchow. Skyddslingar och underhållare.

Av *Ida Pettersson.*

»Åren fly, åren fly, men Guds nåd är varje morgon ny» — detta är vår välsignade erfarenhet här borta i Kina liksom eder där hemma i Sverige. Och aldrig blir den mer levande för hjärtat än vid blicken tillbaka på ett tilländalupet år. För oss här i eder skola i Hwangchow kommer denna återblick helt naturligt just vid denna tid. Då har läsåret avslutats, då hemsändas årsredogörelse och räkenskaper, då lämna oss alltid några elever för att träda ut i livet. I sammanhang därmed ske alltid en del förändringar i fråga om skyddslingar och underhållare. Alltid blir det några nya att arbeta och bedja för. Huru gärna ville vi ej skriva direkt till varje enskild eller varje grupp av underhållare! Det är tyvärr omöjligt för tidens skull. Och dessutom tro vi, att vännerna hemma ej blott intressera sig för sin egen speciella skyddsling utan även för de övriga av missionen underhållna. Dessa äro på ett särskilt sätt allas vår gemensamma egendom. Därför denna gemensamhetshälsning.

Kanske bör jag då först erinra om en sak, som I säkert hört många gånger förr, men som ej skadar att på nytt påpeka, emedan denna sed är så olik vår egen. Det är sedvänjan att vid avslutandet av ett skede och övergåendet till ett annat byta om namn. Detta vållar åtskilligt besvär. Edra skyddslingar anmälas t. ex. under det namn de burit i dagskolorna på stationen, men vid inträdet i skolan här byta de om, och sen har man att hålla reda på »vilken är vilken». Efter avlagd examen skola de åter ha ett nytt namn, och det är inte sagt,

att man alltid kommer ihåg, under vilket namn de äro kända av vännerna hemma.

Ett exempel. I årsredogörelsen nämnes vår trogna lärarinna »Li Kuei-in», vilket är det namn hon burit, så långt jag känt henne. Men i listan över våra underhållare och skyddslingar benämnes hon Li-Teh-king, och *nu* bär hon namnet Li Tsi-ren, sedan hon för två år sedan avlade den högre examen. Släktnamnet, som står först, ändras naturligtvis icke. Det är Stora Lundby barnsyförening, som har förmånen underhålla henne. Jag säger med flit *förmånen*, ty det mån I veta, kära unga vänner, att en bättre och mer plikttrogen medhjälparinna får man leta efter. Om I alla växen upp till unga kvinnor lika henne, så bereden I glädje och heder åt edra hem och skolor, er församling och ert fosterland.

Lärarinnan Li och hennes goda vän Wu Swei-chï ha redan varit med i skolarbetet här många år och förefalla oss nästan oumbärliga. Den förra har en hjärteönskan, som hon hittills ej kunnat få uppfylld, emedan vi ej kunnat undvara henne. Hon önskar nämligen få studera vid Bibelinstitutet i Nanking ett par år för att sedan ännu bättre kunna tjäna skolan. Om Gud vill, kommer hennes tillfälle i höst, sedan syster Hilma återkommit från Sverige. Bibelinstitutets läsår börjar lyckligtvis på hösten. Hon gläder sig i hoppet, och vi glädja oss nog med henne men komma att sakna henne mycket, mycket, de år hon blir borta.

Därnäst ha vi ett par av en yngre generation, Chu Siu-uen och Wu Chin-chuin, som blott undervisat två år ännu. Deras nya namn äro Chu Su-chüin och Wu Su-lin. Den förra har efter sin livsfarliga sjukdom i våras, varom årsredogörelsen meddelar, blivit så mycket öppnare, gladare och frimodigare. Flitig och trogen var hon förut men tyst och sluten. Denna förändring gläder oss storligen. Wu den yngre, som hon kallas till skillnad från Wu Swei-chï, är samma älskliga, helhjärtade kristen, som hon varit alltifrån barndomen. Även hon ville gärna gå till Bibelinstitutet och sedan ägna sig åt evangeliseringsarbete bland Kinas kvinnor, men tills vidare måste hon vänta. Dels behöves hon i skolan, dels får hon ej tillåtelse från sitt hem.

De två sista på lärarinnelistan äro icke så odelade glädjeämnen som de fyra ovannämnda. Chang Ngai-üin, som förestår småskolan och som är en ovanligt duglig lärarinna, har tyvärr ett svårt humör att kämpa emot. Denna hösttermin har hon dock varit ovanligt god. Den nytillträdande folkskollärarinnan Chén Lih-üen har åtskilliga karaktärsdrag gemensamma med henne. Vi anbefalla dem alldeles särskilt åt edra förböner. Bedjen, att de må lära sig alltmer »att hava akt på sig själva» och att med glatt och villigt hjärta giva ut, sedan de i så många år fått mottaga; att de måtte kunna av hjärtat säga: »*Kristi kärlek* tvingar mig». Ja, av detta sinne behöva *vi alla utan undantag* mycket, mycket mer.

Rao Kuei-chis vänner skola säkert glädja sig åt att höra, det hon icke lämnat missionen, fastän hon lämnat skolan här. Hon verkar nu som lärarinna i Kienli. För sorgebarnet Chang Lien-kuei fån I icke upphöra att bedja, kära vänner. Vem vet, hur det skulle gått med oss, om vi varit i hennes förhållanden. Herrens hand kan ännu nå henne och återföra henne till den rätta vägen.

Av de manliga lärarna är blott en, nämligen Uang, kristen, ett sorgligt sakförhållande, som vi innerligt önska skulle bli annorlunda. De två gamla, Hsie och Kiu sitta blott alltför fast i de gamla hedniska föreställningarna, och den unge, i västerländska ämnen väl hemmastadde läraren Chin synes sorgligt nog icke tro på någonting. Under pastor Ting Li-meis möten här för snart två år sedan var han med bland dem, som begynte studera bibeln, men tyvärr drog han sig snart tillbaka, och våra förhoppningar grusades. Fortsätten dock, I unga i Gillstad, att bedja för honom liksom för den efterträdare vi under detta år måste anskaffa i hans ställe, då han av andra plikter kallats härifrån. Hjälpen oss att bedja hit en *kristen* lärare! Det skulle vara av så stor betydelse att ha en sådan just i hans ämnen.

I fråga om skolflickor ha de flesta sina gamla skyddslingar kvar, och de gå i allmänhet framåt på ett tillfredsställande sätt. I högre seminarieavdelningen ha vi Fung Nan-kai, Heo Kwang-ih, Pen Ming-siu, Kwang Mei-chen och nu inträdande Chen Lih-ing. Bedjen ihärdigt för dessa, ty deras exempel och inflytande betyda så ofantligt mycket bland de övriga. De tillhöra alla Kristi församling, men äro, som I väl förstån, långt ifrån fullkomliga. Bedjen för dem om en djupare och innerligare personlig gemenskap med Frälsaren. Då kunna de bli en stor makt till det goda, så välbehövlig i denna stora ungdomsskara.

I lägre seminariet ha vi av edra skyddslingar Su Kong-iao, n:o 1 i sin klass, Liu Kwang-huei och Hwang Ai-lien. De två sista äro ej församlingsmedlemmar, men den första av dem är god och flitig, vilket däremot ej kan sägas om den andra. Ack, att hon vaknade upp över sina förmåner och förpliktelser! I första årsklassen ingå nu Ü Hsing-hsioh och Teng Chen-siu, begåvade och flitiga flickor, som i betygsväg blott skiljer sig åt med någon $^1/_2$ eller $^1/_4$

procent. Båda äro troende och döttrar till evangelister i vår mission.

I folkskolans översta klass ingå nu de tre Ichangflickorna, som kommo för två år sedan, Tong Teeh-ngen och systrarna Ih Teh-fuh och Ih Teh-kuei. De ha gjort mycket goda framsteg och i år erövrat de tre första platserna i sin klass. Därnäst kommer Wan Nan-siang från Macheng. Ioh Wen-uen, Iao Tsï-kuei och Iang Kia-siu äro några år äldre än de tre första och ha ej så lätt för studier. Dessa fyra sista äro församlingsmedlemmar. Iang Kia-siu är den i årsredogörelsen omnämnda flickan, som var så illa angripen av »spanska sjukan» i höstas. Nu på nyåret blev hon åter illa sjuk och har snart en månads tid bott i ett rum gränsande intill syster Hulda Isaksons. Denna vårdade henne natt och dag under den svåraste tiden. Nu är hon konvalescent men mycket kraftlös. Vi måste kanske sända hem henne för en termins vila, ty hon är så flitig och ihärdig i sina studier, att hon säkert skulle förstöra sig, om hon tillätes att börja för snart.

I nästa klass ha vi blott två av edra skyddslingar, Fung-Swei-san och Wan Chen-chu. Den förra är liksom systern Nan kai mycket begåvad. Och än så länge är hon snäll och barnslig. Måtte ej högmod och självviskhet utveckla sig hos henne, i den mån hon kommer högre upp. Detta går tyvärr alltför lätt. — Chen-chu gör tyvärr icke skäl för sitt namn — äkta pärla — åtminstone icke ännu. Hon är lat och håglös och blir därför kvarsittare i år. Kära små flickor på »Hultmans holme», tagen eder riktigt an er kinesiska syster här och bedjen Gud förändra hennes hjärta. Hennes äldre syster Nan-siang har fällt många tårar för hennes skull, emedan »hennes hjärta är hårt» och hon inte bryr sig om systerns förmaningar.

En enda av edra egna flickor går upp i folkskolans första klass i år, nämligen Hu Shuh-chang, en snäll och stadig Wuchangflicka, 19 år gammal. Hennes vän och kamrat Chin Swei-chu, 21 år, blev ej så lycklig, ty hon har nästan hela året varit svårt prövad med kroppsligt lidande. (Se årsredogörelsen.) Fast hon nu kan gå igen, är det icke utan svårighet. Hon är förlovad med en ung man, som studerar i Kingchow, men hon har ett dåligt hem, dit man ej kan skicka henne tillbaka. Kära vänner i »Stjärnan», bedjen, att Gud må återställa henne och bereda hennes väg i livet. Det är ej lätt för henne att hålla modet uppe under värk och svaghet, och då hon ser kamraterna gå framåt, medan hon själv nödgas stå stilla.

Chen Üin-hsiu har redan ett år arbetat som lärarinna i Shasi och fått till efterträdare här Hsü Chi-fuh, blivande sonhustru till evangelisten Fu därstädes. Hon kom direkt från ett hedniskt hem långt borta på landet och har haft oändligt mycket nytt att lära här. Att hon än så länge gjort ringa framsteg i bokliga kunskaper är ganska naturligt. Hsu Tsuchen har ingått äktenskap med skolläraren i missionens dagskola i Ichang. Chang-Hsioh-tsi, Ien Wen-hsioh och Chang Sien-kang ha ersatts med andra, emedan de saknade begåvning eller uthållighet, och Hu Tao-sien ha vi nödgats utesluta för bristande flit och mindre gott uppförande, som verkade skadligt på kamraterna.

Sjuksköterskeeleverna Chen Ngai-ming och Chang Teh-ching ha avslutat det andra året av sin kurs, vi hoppas med goda vitsord liksom i fjol. Teh-ching har ej kommit hem i år för nyårsvila, och vi ha ej hört något om deras betyg ännu.

Uang Ü-hsiang och Li Ming-chu äro snälla och flitiga flickor. Båda gå nu upp i småskolans tredje klass, likaså Kao Fah-hsiu, som efter att ha varit en riktigt besvärlig liten tös sista året gjort glädjande framsteg både i fråga om flit, uppförande och kunskaper. Chang Ü-lan och Ing Heo-ngen äro än så länge inga mönster, men vi hoppas på förbättring och framsteg. Om de allra nyaste är bäst att spara, tills vi hunnit bli litet mer bekanta. Alla behöva de ej blott edra gåvor, utan framför allt edra förböner. Glömmen ej det, kära vänner, små och stora! Förgäten ej heller de till ett 50-tal uppgående självbetalande eleverna. O, att de alla ville mottaga ej blott den så högt skattade bokliga kunskapen utan även och framför allt frälsningens evangelium till pånyttfödelse och ett åt Gud helgat liv!

För söndagsskoltexten den 1 juni.

»Tänk på din Skapare», sade en lärare till en liten gosse. »Icke ännu», svarade den lekande gossen. »Då jag blir äldre, skall jag göra det.» Gossen blev en yngling. »Tänk nu på din Skapare», ljöd det i hans inre. »Icke ännu», sade den unge mannen. »Jag skall just nu börja min bana». Han lyckades på sin väg. Åter ljöd rösten: »Tänk nu på din Skapare». »Icke ännu», var fortfarande hans svar. »Nu behöva mina barn all min omvårdnad». Han levde och blev en gråhårig man. »Tänk på din Skapare», hördes ännu rösten säga. »Icke ännu, jag skall snart draga mig tillbaka från mina göromål, och då skall jag göra det.» Kort därpå dog han utan att hava blivit en kristen. — Då Herren klappar, må vi icke tillsluta vårt hjärta.

FRÅN HÖGSTA NORDEN.

Malmberget. Boden. Luleå.

Från Kiruna ställdes färden till Malmberget, som ligger 10 mil söder om Kiruna. Detta avstånd betydde vid tiden för mitt besök däruppe mycken snö i Kiruna och svällande knoppar i Malmberget. Denna senare plats med det därintill liggande Gellivare är jämte Kiruna de största samhällena i högsta norden — försåvitt icke Porjus med sina stora anläggningar går dem alla förbi.

Församlingen i Malmberget har länge kämpat med svårigheter för den stora skulden på den i stor stil tilltagna missionskyrkan. Med en av f. distriktsf. F. Säfström gjord insamling är dock denna börda avlyftad. Men icke nog därmed. Samtidigt mottog församlingen efter en vid senaste nyår avliden medlem ett testamente à kr. 10,000: —, av vilken summa dock hälften skall tillfalla den avlidnes son, om han är i livet och kan anträffas. Då denne i likhet med fadern är sjöman och icke avhörts på många år, är det antagligt, att hela summan tillfaller församlingen.

Denne testator var ett original. Änkling sedan flere år bebodde han en liten vindskupa, där han i största ensamhet levde i ytterst ringa villkor. Och då han drog omkring med sina små kramvaror, kunde ingen tänka annat, än att han var en mycket fattig man. Sina penningar hade han förvarade i sin vindskupa, och då den tarvlige mannen i sällskap med ett ombud för vår församling på platsen i banklokalen ur sina icke alltför väl rena papper framplockade det ena tusentalet kronor efter det andra, fingo bankherrarna stora ögon. Då den gamle kände slutet nalkas, tillkallade han samma ombudsman. Och då tillrättaskaffades ytterligare 3,000 kronor i hans vindskupa.

I Boden träffade jag pastor L. P. Andersson — min gamle vän från skolåren. Från Malmö, där han sist var anställd, tog han ut steget över Sveriges hela längd ända hit upp. I Boden bor även E. Friman — föreståndaren för vårt arbete på landets hjässa. Till Boden hade ock nyss anlänt föreståndaren för vårt soldathem där, pastor K. Hjerpe.

P. Waldenströms barndomshem, Luleå.

Soldathemmet i Boden är med sitt läge alldeles intill regementsområdet en värdefull fastighet. Det inrymmer en hörsal med 400 sittplatser, rymliga serveringslokaler, läs- och biblioteksrum, gästrum och en rymlig bostad för föreståndaren — allt efter nutida fordringar.

Detta hem invigdes sistlidne söndag. Därvid medverkade riksdagsman Sven Bengtsson,

som gav en historik över soldathemmet och därjämte höll ett fosterländskt föredrag, missionsföreståndaren J. Nyrén, som förrättade invigningen, garnisonspastor J. von Ahn, distr.-f. E. Friman och pastor K. Hjerpe. Pastor G. Petersén, Luleå, en sångkör och musik från regementet medverkade med sång och musik. Alla högre befäl från i Boden förlagda regementen voro särskilt inbjudna. Deltagarnas antal fyllde lokalerna, och över invigningsdagen vilade en innerlig högtidlighet.

Så må då detta hem bliva till mycken välsignelse!

Luleå har sitt särskilda intresse för alla — waldenströmmare. Där föddes och uppväxte den utomordentlige man, som i det andliga genombrottets dagar så mäktigt ingrep i vårt lands kristliga liv — lektor P. Waldenström. Hans fädernegård står ännu kvar, och med icke vanliga känslor betraktade jag den. Om Sv. Missionsförbundet fullföljer tanken om upprättande av seminaristhem, kunde det ha sitt intresse att förvärva denna gård för seminaristhem i Luleå, där som bekant ett seminarium är förlagt.

Vår församling i Luleå, där senast pastor O. Bäckman framgångsfullt arbetat under 10 år, har nu i pastor G. Petersén en icke vanlig sångare till predikant. Skåning till börden har han senast verkat i Finland i Frälsningsarméns tjänst. Med sin utrustning särskilt på sångens och musikens område borde det icke dröja länge, innan han på ett eller annat sätt kallas till ett vidsträcktare arbetsfält med särskilt sången och musiken som sin uppgift.

Och härmed är denna min resa slut och även min — reseskildring. *J. H.*

Från Redaktion och Expedition.

Generalkonferensen och årsmötet || stå nu för dörren. Många viktiga frågor föreligga även nu till avgörande, och programmet är rikt på predikningar och föredrag. Framför allt är det viktigt, att Guds Helige Ande vilar över förhandlingarna och får vara den inspirerande kraften uti allt. Må missionens vänner bedja därom!

Vaktombyte i Skånes distrikt. || Distriktsföreståndaren *O. N. Thomson*, som sedan 1897 varit föreståndare för Skånes distrikt, avgår den 1 januari från denna befattning. Distriktet har beslutat att till hans efterträdare föreslå Generalkonferensen att kalla föreståndaren i Västernorrlands och Jämtlands distrikt, *E. Kruse*.

Expediering av kommunionvin. || Av förekommen anledning erinras därom, att till expeditionen insända rekvisitioner å kommunionvin expedieras endast i sådana fall, att vid dessa rekvisitioner användas de till församlingarnas ordförande utsända blanketterna. Annorledes inkomna beställningar expedieras icke.

Statistik. || I detta nummer finnes införd en redogörelse för ställningen i Missionsförbundets samtliga distrikt. I något följande nummer följa statistiska tabeller från såväl den inre som yttre missionens fält.

Bibel- och missionskurs || anordnad av S. M. U., hålles på *Missionsskolan* den 13—27 juli. Kursen omfattar bibelstudium samt föredrag och diskussioner i olika missionsfrågor. Anmälan om deltagande göres till S. M. U:s expedition.

Kurs för söndagsskollärare || hålles i *Karlskoga 29 juni —7 juli*. Flere söndagsskolmän medverka, och diskussioner i söndagsskolfrågor förekomma. Till kursen, som för kostunderhållet m. m. antages draga en kostnad av 40 kr. för varje deltagare, inbjudas, som av annons framgår, envar för söndagsskolan intresserad och i första hand lärare och lärarinnor i söndagsskolan.

Predikantmöte || hålles i *Dala-Järna* den 3—4 juli och i *Emmenäs* den 1—2 oktober.

Predikanterna och nykterhetsfrågan. || Som av referat i detta nummer framgår har ett nyligen hållet predikantmöte i Gnesta på förslag av pastor J. Nilsson i Eskilstuna uttalat i en resolution sitt beklagande av riksdagens behandling av nykterhetsfrågan och uppmanar till enig strid för folknykterheten.

Sångaren Hultman till Sverige. || Hit anlända amerikanska tidningar förmäla, att pastor *J. A. Hultman* är att hitvänta under sommaren. Det uppgives, att den kände sångaren ämnar bosätta sig i Sverige.

Konferensbesök. || Missionsföreståndaren *A. Abell* från Norge är att hitvänta som gäst vid instundande generalkonferens.

Hemvändande kinamissionärer. || Missionärerna *Gustaf* och *Ottilia Tonnér*, som nu i 9 år i följd arbetat i Kina, ämna i höst återvända till Sverige. De hava nyligen genom döden förlorat en liten son, och deras sorg däröver är stor. Må de vara ihågkomna i våra böner!